

Arrest

nr. 191 790 van 8 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Markikhel (district Sherzad, provincie Nangarhar).

De imam van de moskee van uw dorp organiseerde in de moskee een ‘madrassa’, waarbij hij mensen aanzette om zich aan te sluiten bij de Taliban. Uw vader, uw broer K.(…), uw grootvader en uzelf gingen hier niet mee akkoord en namen het initiatief om met andere dorpsgenoten hiertegen verzet aan te tekenen. U, uw familieleden en enkele dorpsouderen uitten meermaals jullie ongenoegen rechtstreeks bij de imam.

Omwillen van dit verzet kregen jullie problemen met de Taliban. Op een dag werd uw vader door de Taliban beschoten in de moskee terwijl hij aan het bidden was. Hij overleefde. U en uw broer, die in de moskee geregeld les gaven aan de kinderen van het dorp, werden eveneens bedreigd door de Taliban. Er werd jullie verweten de rekruteringspraktijken van de Taliban te verhinderen. Via andere dorpelingen werden mondelinge bedreigingen doorgegeven die voor jullie waren bedoeld en u en K.(...) ontvingen ook een dreigbrief. Ongeveer vier à zes maanden nadat uw vader werd neergeschoten werd uw broer K.(...) op 14 september 2014 doodgeschoten in Jalalabad. Uzelf besloot uit veiligheidsoverwegingen om onder te duiken en deed dit op verschillende adressen bij familieleden. Twee à zes maanden nadat uw broer werd vermoord, vluchtte uw vader naar Saoedi-Arabië.

Op 31 oktober 2015, meer dan een jaar na de dood van uw broer verliet ook u Afghanistan. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Kroatië, Slovenië en Duitsland om op 7 december 2015 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 5 januari 2016.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u vreest dat de Taliban u zal vermoorden omdat u in het verzet ging tegen een imam die voor hen rekruteerde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw taskara, een kopie van een rapport van de middelbare school, een kopie van een verklaring van het districtshuis, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, een kopie van de aangifte van de moord op uw broer en een kopie van een attest van de universiteit van Nangarhar waaruit moet blijken dat u uw studies stopzette omwille van de problemen die u kende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u doorheen uw gehoor voor het CGVS bijzonder vage antwoorden geeft op enkele vragen die u worden gesteld in verband met het zagezegde verzet tegen de imam in uw dorp, de kern van uw asielmotieven. U beweert dat deze imam banden zou hebben gehad met de Taliban (CGVS, p.9). Uw broer en vader zouden omwille van jullie verzet tegen deze man zijn beschoten, waarbij uw broer het leven zou hebben gelaten en waarna uw vader Afghanistan zou zijn ontvlucht (CGVS, p.9). Uzelf vreest ook omwille van uw aandeel in dit verzet vervolgd te worden.

Het is echter merkwaardig te noemen dat u bijzonder vaag blijft over dit zagezegde verzet. Zo weet u niet zeker of dit verzet nog doorging en door de lokale bevolking gedragen werd nadat uw vader werd neergeschoten, nu al ongeveer drie jaar geleden. U antwoordt louter dat 'het verzet misschien nog bezig is' (CGVS, p. 17). Na enig aandringen antwoordt u dat het verzet nog bezig was nadat ze uw vader neerschoten (CGVS, p.18), maar kan u niet aangeven wat dit verzet juist inhoudt (CGVS, p.18). Achteraf stelt u dan dat dit betekent dat de mensen niet meer naar de moskee gaan om te bidden (CGVS, p.18). Gevraagd naar welke personen juist participeerden aan dit verzet, geraakt u niet verder dan te zeggen dat 'alle mensen van het dorp' hier aan meededen (CGVS, p.18). Wat er gebeurde met de rest van de initiatiefnemers weet u evenwel niet (CGVS, p.18). U veronderstelt dat ze ook bedreigd zijn geweest (CGVS, p.18). Gezien u verklaart nog contact te hebben met uw neef die in uw dorp woont (CGVS, p.18), is het een vreemde vaststelling dat u niet op de hoogte bent van wat er gebeurde met de mensen die samen met u in het verweer tegen de imam zouden gegaan zijn. Wel weet u dat uw grootvader, volgens u één van de mede-initiatiefnemers van het verzet, nog in uw dorp woont en geen problemen met de Taliban ondervindt (CGVS, p.10& 20). Naast uw gebrekkige kennis omtrent dit verzet is het opvallend dat uw grootvader, als zagezegde mede-initiatiefnemer, geen problemen ondervindt hoewel hij nog steeds in het dorp zou wonen. Dat de man bejaard is (CGVS, p.20), biedt hiervoor geen afdoende verklaring.

Verder is het markant te noemen dat u verklaart dat de Taliban u zouden willen vervolgen, maar dat ze nadat uw broer zou zijn doodgeschoten, meer dan tweeënhalve jaar geleden, nog niet de moeite zouden genomen hebben om naar uw huis te komen (CGVS, p.19) en dat ze u geen dreigbrief meer zouden hebben gestuurd na de dood van uw broer (CGVS, p.15). Men zou kunnen verwachten dat de Taliban, indien zij werkelijk op zoek naar u zouden zijn, u actiever zouden trachten op te sporen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u de beweerde vervolgingsfeiten maar moeilijk in de tijd kan situeren. Wat betreft de dreigbrief, kan u niet zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen het moment waarop ze op uw vader zouden geschoten hebben en het moment dat u de dreigbrief zou ontvangen hebben (CGVS, p.16). Evenmin kan u antwoorden op de vraag hoeveel tijd er zat tussen deze dreigbrief en het moment dat uw broer zou zijn doodgeschoten (CGVS, p. 17). Het tijdstip van de zagezegde moord op uw broer schat u op vier à zes maanden nadat ze op uw vader zouden geschoten hebben (CGVS, p.14). Ook het vertrek van uw vader uit Afghanistan kan u moeilijk situeren. Zo denkt u dat uw vader het land verliet zo'n twee à zes maanden nadat uw broer zou zijn doodgeschoten (CGVS, p.25). Dit is opnieuw weinig precies. Men kan verwachten dat u dergelijke essentiële elementen in verband met uw asielmotieven beter kan situeren in de tijd.

Daarenboven dient te worden gewezen op de markante vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij DVZ nog aangaf dat uw vader zich in het dorp 'Markikhel' zou bevinden (verklaring DVZ, punt 13) en haalt u nergens zijn verblijf in Saoedi-Arabië aan. Uw verklaring bij het CGVS dat de Taliban op uw vader zouden hebben geschoten, haalt u evenmin aan tijdens uw verklaringen bij DVZ. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit wel gezegd heeft (CGVS, p.22). Hoewel u verklaart dat men u de vragenlijst heeft voorgelezen, blijkt uit uw door u ondertekende verklaringen niet dat u deze aanslag op uw vader vermeld heeft (CGVS, p.22). Dergelijke vaststellingen doen nog meer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Nog andere verklaringen lijken het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen asielmotieven te bevestigen. Zo schat u dat uw vader nog minstens twee maanden na de zagezegde moord op uw broer in uw huis in Markikhel verbleef (CGVS, p.25). Van iemand die zou zijn beschoten en van wie een zoon zou zijn vermoord, kan worden verwacht dat deze persoon een grotere haast heeft om te vluchten. Daarenboven is het merkwaardig dat uw vader, wiens zoon zou zijn vermoord door de Taliban, niet de moeite neemt om zijn andere bedreigde zoon mee te nemen tijdens zijn vlucht. Ook u zou pas na een aanzienlijke tijd besloten hebben om uw land te verlaten. Zo verklaart u wel uw geboortedorp te hebben verlaten nadat u en uw broer bedreigingen ontvingen (CGVS, p.16), maar deed u er **meer dan een jaar** over om Afghanistan te verlaten nadat uw broer zou zijn vermoord geweest (CGVS, p.11). U argumenteert dat u uw vertrek uitstelde omdat u uw studies wou afmaken en de vredesonderhandelingen wou afwachten (CGVS, p.13). Het is merkwaardig dat u er in de door u geschetste context de voorkeur aan gaf uw studies verder te zetten. Bovendien kan u helemaal geen invulling geven aan deze zagezegde vredesonderhandelingen (CGVS, p.14). De vaststelling dat u zo lang wachtte om te vluchten, relateert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Bovenstaand geheel van vaststellingen laat het CGVS concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw zagezegde vrees voor de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard

is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berylbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u hoog opgeleid. U maakte niet alleen uw middelbare school af, u beëindigde bovendien ook bijna universitaire studies (CGVS, p.8). Daarenboven woonde u tijdens uw studies een aantal jaren in de stad Jalalabad zelf (CGVS, 4), wat er op wijst dat u weet hoe u zich moet begeven in de stad. Daarenboven geeft u zelf aan dat u in de stad Jalalabad vele vrienden heeft die u

leerde kennen doorheen uw schoolloopbaan (CGVS, p.27), waardoor men kan besluiten dat u er over een netwerk beschikt waarop u zou kunnen terugvallen.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omdat uw broer daar werd vermoord (CGVS, p.27). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben noch dat deze uw broer zouden hebben vermoord zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en een kopie van een rapport van de middelbare school bevestigen hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de overige documenten die u voorlegt, met name een kopie van de verklaring van het districtshuis, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, een kopie van de aangifte van de moord op uw broer en een kopie van een attest van de universiteit van Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerminst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van "de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen".

Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 9ter, §§ 1 en 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker beroept zich in een vierde middel op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing de schending inhoudt van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel "48/48/3" van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van artikel 5 van het EVRM.

2.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker preciseert niet hoe artikel 5 van het EVRM en artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG *in casu* zou (kunnen) zijn geschonden. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet

vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. X; RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.7. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde feiten.

Vooreerst dient te worden gewezen op de vaststelling dat u doorheen uw gehoor voor het CGVS bijzonder vage antwoorden geeft op enkele vragen die u worden gesteld in verband met het zagezegde verzet tegen de imam in uw dorp, de kern van uw asielmotieven. U beweert dat deze imam banden zou hebben gehad had met de Taliban (CGVS, p.9). Uw broer en vader zouden omwille van jullie verzet tegen deze man zijn beschoten, waarbij uw broer het leven zou hebben gelaten en waarna uw vader Afghanistan zou zijn ontvlucht (CGVS, p.9). Uzelf vreest ook omwille van uw aandeel in dit verzet vervolgd te worden.

Het is echter merkwaardig te noemen dat u bijzonder vaag blijft over dit zagezegde verzet. Zo weet u niet zeker of dit verzet nog doorging en door de lokale bevolking gedragen werd nadat uw vader werd neergeschoten, nu al ongeveer drie jaar geleden. U antwoordt louter dat ‘het verzet misschien nog bezig is’ (CGVS, p. 17). Na enig aandringen antwoordt u dat het verzet nog bezig was nadat ze uw vader neerschoten (CGVS, p.18), maar kan u niet aangeven wat dit verzet juist inhoudt (CGVS, p.18). Achteraf stelt u dan dat dit betekent dat de mensen niet meer naar de moskee gaan om te bidden (CGVS, p.18). Gevraagd naar welke personen juist participeerden aan dit verzet, geraakt u niet verder dan te zeggen dat ‘alle mensen van het dorp’ hier aan meededen (CGVS, p.18). Wat er gebeurde met de rest van de initiatiefnemers weet u evenwel niet (CGVS, p.18). U veronderstelt dat ze ook bedreigd zijn geweest (CGVS, p.18). Gezien u verklaart nog contact te hebben met uw neef die in uw dorp woont (CGVS, p.18), is het een vreemde vaststelling dat u niet op de hoogte bent van wat er gebeurde met de mensen die samen met u in het verweer tegen de imam zouden gegaan zijn. Wel weet u dat uw grootvader, volgens u één van de mede-initiatiefnemers van het verzet, nog in uw dorp woont en geen problemen met de Taliban ondervindt (CGVS, p.10& 20). Naast uw gebrekkige kennis omtrent dit verzet is het opvallend dat uw grootvader, als zagezegde mede-initiatiefnemer, geen problemen ondervindt hoewel hij nog steeds in het dorp zou wonen. Dat de man bejaard is (CGVS, p.20), biedt hiervoor geen afdoende verklaring.

Verder is het markant te noemen dat u verklaart dat de Taliban u zouden willen vervolgen, maar dat ze nadat uw broer zou zijn doodgeschoten, meer dan tweeënhal jaar geleden, nog niet de moeite zouden genomen hebben om naar uw huis te komen (CGVS, p.19) en dat ze u geen dreigbrief meer zouden hebben gestuurd na de dood van uw broer (CGVS, p.15). Men zou kunnen verwachten dat de Taliban, indien zij werkelijk op zoek naar u zouden zijn, u actiever zouden trachten op te sporen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u de beweerde vervolgingsfeiten maar moeilijk in de tijd kan situeren. Wat betreft de dreigbrief, kan u niet zeggen hoeveel tijd er verstreek tussen het moment

waarop ze op uw vader zouden geschoten hebben en het moment dat u de dreigbrief zou ontvangen hebben (CGVS, p.16). Evenmin kan u antwoorden op de vraag hoeveel tijd er zat tussen deze dreigbrief en het moment dat uw broer zou zijn doodgeschoten (CGVS, p. 17). Het tijdstip van de zagezegde moord op uw broer schat u op vier à zes maanden nadat ze op uw vader zouden geschoten hebben (CGVS, p.14). Ook het vertrek van uw vader uit Afghanistan kan u moeilijk situeren. Zo denkt u dat uw vader het land verliet zo'n twee à zes maanden nadat uw broer zou zijn doodgeschoten (CGVS, p.25). Dit is opnieuw weinig precies. Men kan verwachten dat u dergelijke essentiële elementen in verband met uw asielmotieven beter kan situeren in de tijd.

Daarenboven dient te worden gewezen op de markante vaststelling dat u tijdens uw gehoor bij DVZ nog aangaf dat uw vader zich in het dorp 'Markikhel' zou bevinden (verklaring DVZ, punt 13) en haalt u nergens zijn verblijf in Saoedi-Arabië aan. Uw verklaring bij het CGVS dat de Taliban op uw vader zouden hebben geschoten, haalt u evenmin aan tijdens uw verklaringen bij DVZ. Hiermee geconfronteerd stelt u dat u dit wel gezegd heeft (CGVS, p.22). Hoewel u verklaart dat men u de vragenlijst heeft voorgelezen, blijkt uit uw door u ondertekende verklaringen niet dat u deze aanslag op uw vader vermeld heeft (CGVS, p.22). Dergelijke vaststellingen doen nog meer vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Nog andere verklaringen lijken het ongeloofwaardige karakter van de door u ingeroepen asielmotieven te bevestigen. Zo schat u dat uw vader nog minstens twee maanden na de zagezegde moord op uw broer in uw huis in Markikhel verbleef (CGVS, p.25). Van iemand die zou zijn beschoten en van wie een zoon zou zijn vermoord, kan worden verwacht dat deze persoon een grotere haast heeft om te vluchten. Daarenboven is het merkwaardig dat uw vader, wiens zoon zou zijn vermoord door de Taliban, niet de moeite neemt om zijn andere bedreigde zoon mee te nemen tijdens zijn vlucht. Ook u zou pas na een aanzienlijke tijd besloten hebben om uw land te verlaten. Zo verklaart u wel uw geboortedorp te hebben verlaten nadat u en uw broer bedreigingen ontvingen (CGVS, p.16), maar deed u er **meer dan een jaar** over om Afghanistan te verlaten nadat uw broer zou zijn vermoord geweest (CGVS, p.11). U argumenteert dat u uw vertrek uitstelde omdat u uw studies wou afmaken en de vredesonderhandelingen wou afwachten (CGVS, p.13). Het is merkwaardig dat u er in de door u geschetste context de voorkeur aan gaf uw studies verder te zetten. Bovendien kan u helemaal geen invulling geven aan deze zagezegde vredesonderhandelingen (CGVS, p.14). De vaststelling dat u zo lang wachtte om te vluchten, relativeert de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in ernstige mate.

Bovenstaand geheel van vaststellingen laat het CGVS concluderen dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw zagezegde vrees voor de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

(...)

De voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en een kopie van een rapport van de middelbare school bevestigen hoogstens uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de overige documenten die u voorlegt, met name een kopie van de verklaring van het districtshuis, een kopie van een dreigbrief van de Taliban, een kopie van de aangifte van de moord op uw broer en een kopie van een attest van de universiteit van Nangarhar, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker brengt middels zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, maar beperkt zich hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier en op

omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker zijn beweerde vrees voor vervolging door de taliban niet aannemelijk maakt en dat hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker maakt zijn nood aan bescherming derhalve niet aannemelijk.

Verzoekers argument dat het niet zo eigenaardig is dat hij tijdens zijn gehoor bijzonder vaag bleef over het verzet dat hij mede zou hebben georganiseerd tegen de praktijken van de imam aangezien het *in casu* duidelijk zou zijn dat wellicht weinigen zich na de aanval op verzoekers vader nog geroepen voelen om openlijk voor hun standpunt uit te komen met het risico om vervolgens te worden geëlimineerd, verschoont noch verklaart hij het vastgestelde gebrek aan kennis omtrent dit verzet, dat toch tot de kern van zijn asielrelaas behoort. De uitleg dat verzoeker uiting zou hebben gegeven aan een hoopvolle verwachting waar hij initieel verklaarde dat het verzet wellicht nog bezig was nadat zijn vader werd neergeschoten, overtuigt geenszins gelet op het feit dat verzoeker na enig aandringen zonder meer bevestigde dat het verzet nog bezig was (stuk 4, gehoorverslag, p. 18).

De Raad acht het in navolging van de verwerende partij niet aannemelijk dat de taliban, indien zij werkelijk op zoek zijn naar verzoeker, sinds de dood van verzoekers broer in september 2014 niet naar zijn huis zijn gekomen en geen dreigbrief meer hebben verstuurd. Verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde dreigbrief, maar gaat eraan voorbij dat deze brief volgens zijn verklaringen ontvangen werd voor de dood van zijn broer (stuk 4, gehoorverslag, p. 15-17).

Dat verzoeker er tijdens zijn gehoor niet op werd gewezen dat zijn tijdsaanduiding van het vertrek van zijn vader uit Afghanistan onvoldoende precies is, doet geen afbreuk aan de rechtmatige verwachting dat een asielzoeker belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker niet in staat is om een preciezere tijdsaanduiding te geven van het moment waarop respectievelijk zijn vader werd neergeschoten, de dreigbrief werd ontvangen en zijn vader Afghanistan verliet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, betreft het hier geen details maar gebeurtenissen die raken aan de kern van zijn asielrelaas.

Van een kandidaat-vluchteling mag eveneens redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. *In casu* werd vastgesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het verblijf van zijn vader in Saoedi-Arabië – verzoeker verklaarde op 6 februari 2016 dat zijn vader in zijn geboortedorp Markikhel verbleef, daar waar hij volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds sinds eind 2014 of begin 2015 in Saoedi-Arabië zou wonen (stuk 10, verklaring DVZ, punt 13A; stuk 4, gehoorverslag, p. 25) – noch van het feit dat de taliban op zijn vader zouden hebben geschoten. Nochtans werd verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet gevraagd naar de verblijfplaats van zijn vader en werd hem tevens gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die hadden geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5). Aangezien de aanslag op verzoekers vader dermate ingrijpend was dat verzoeker, zijn broer en zijn vader hun verzet tegen de imam besloten te staken, kan toch redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker er melding van zou hebben gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoekers stelling als zou de verwerende partij een tunnelvisie hebben gehanteerd in de zin dat zij er van meet af aan op uit zou zijn geweest om enkel tegenstrijdigheden in verzoekers relaas bloot te leggen en eventuele overeenkomsten te negeren, is geen ernstig verweer. De gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden zonder uitzondering steun in het administratief dossier. Ook de suggestie dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich *in casu* zou hebben bediend van een stereotiepe motivering die zij eveneens zou toepassen op andere personen afkomstig uit verzoekers

regio hangt volkomen in het ijlle. Verzoeker brengt geen enkel inhoudelijk argument aan dat van aard is de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen.

Onderhavige asielaanvraag heeft geen uitstaans met de aanvraag om machtiging tot verblijf bedoeld in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Nergens wordt in de bestreden beslissing, die een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, gerefereerd aan voormeld artikel, laat staan dat daarin zou worden geoordeeld dat niet is voldaan aan de identiteitsvoorwaarde waarvan sprake in artikel 9ter, § 1, eerste lid, § 2 en § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers verweer met betrekking tot de vermeende schending van deze bepalingen is dan ook in het geheel niet dienstig.

Waar verzoeker erop wijst dat zijn identiteit niet ter discussie staat en aanvoert *“dat het feit dat een aanvrager om erkenning als vluchteling te verkrijgen erin slaagt zijn identiteit te bewijzen aan de hand van stávende stukken en als zodanig zijn gehele asielrelaas in een positievere context plaatst dan vergelijkbare personen die er niet in slagen dit bewijs te leveren, op zich als belangrijk dient aanzien”*, doet hij op geen enkele manier afbreuk aan de gemotiveerde vaststelling dat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt.

De Raad merkt op dat verzoeker voorafgaand aan zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gewezen werd op de noodzaak om eventuele documenten die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen neer te leggen. Indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van zijn onderzoek van een asielaanvraag vaststelt dat de in het kader van deze aanvraag neergelegde documenten, om welke reden dan ook, bewijswaarde onteren, verplicht niets hem ertoe de betrokken asielzoeker daarvan op de hoogte te brengen en de kans te geven alsnog bewijskrachtige documenten voor te leggen alvorens een beslissing met betrekking tot voormelde aanvraag te nemen.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten die verband houden met zijn asielmotieven dient vooreerst te worden opgemerkt dat het fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

hier fotokopieën betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën evenmin bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verzoeker derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

2.8. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.9. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van

herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Inzake de bereikbaarheid van en veiligheid in voormeld vestigingsalternatief, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

"(...) Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad,

een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. (...).

De verwerende partij brengt per aanvullende nota van 11 augustus 2017 een kopie bij van de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017, waaruit blijkt dat bovenstaande analyse met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad nog steeds actueel en correct is.

De verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota met daarbij gevoegd een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, enkele nieuwsartikelen omtrent de veiligheidssituatie in Afghanistan en een artikel "nieuwe richtlijnen UNHCR over asielzoekers uit Afghanistan" van 6 juni 2016 en stelt dat

in voormelde informatie van 9 juni 2017 wordt gesproken over IS in Nangarhar en mensen die worden gedood.

De situatie in Nangarhar heeft geen uitstaans met de specifiek veiligheidssituatie van Jalalabad.

De Raad wijst er ook op dat een door de overheid verstrekt reisadvies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Verzoeker kan zich er dan ook niet dienstig op beroepen om bovenstaande veiligheidsanalyse te ondergraven. De nieuwsartikelen en het artikel omtrent richtlijnen van UNHCR hebben betrekking op Afghanistan in het algemeen en doen geen afbreuk aan de voormelde specifieke situatie van Jalalabad. Voor zover verzoeker met dit laatste artikel de terugkoppeling maakt naar zijn asielrelaas moet erop worden gewezen dat dit ongeloofwaardig werd bevonden. Ook volstaat dergelijke algemene informatie niet, verzoeker dient zijn vrees voor vervolging of risico op ernstige schade concreet aan te tonen, doch blijft hierin in gebreke.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Jalalabad, de hoofdplaats van de provincie Nangarhar, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Jalalabad. Zo bent u hoog opgeleid. U maakte niet alleen uw middelbare school af, u beëindigde bovendien ook bijna universitaire studies (CGVS, p.8). Daarenboven woonde u tijdens uw studies een aantal jaren in de stad Jalalabad zelf (CGVS, 4), wat er op wijst dat u weet hoe u zich moet begeven in de stad. Daarenboven geeft u zelf aan dat u in de stad Jalalabad vele vrienden heeft die u leerde kennen doorheen uw schoolloopbaan (CGVS, p.27), waardoor men kan besluiten dat u er over een netwerk beschikt waarop u zou kunnen terugvallen.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort en die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad te hervestigen stelde u dat dit onmogelijk is omdat uw broer daar werd vermoord (CGVS, p.27). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben noch dat deze uw broer zouden hebben vermoord zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. (...)"

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.11. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF